

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO ANALIZ, DOKUMENTACJI
I KORESPONDENCJI

Warszawa, 18 listopada 2020 r.

BADK.DPK.133.164.2020 GK

P10-98/20	Data wpływu petycji 30 września i 1 października 2020 r.
	Data sporządzenia informacji o petycji 13 listopada 2020 r.

**USTAWA O ZAKAZIE STOSOWANIA WYROBÓW
ZAWIERAJĄCYCH AZBEST,**

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

TEMAT

UPORZĄDKOWANIE TREŚCI PRZEPISÓW

WNOSZĄCY PETYCJE: petycje indywidualne

Sebastian Adamowicz.

PRZEDMIOT PETYCJI:

Podjąć inicjatywę ustawodawczą dotyczącą zmiany art. 6a ust. 1, art. 6b ust. 5 i 6 oraz art. 7a ust. 4 i 5 ustawy z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest oraz art. 362 i art. 477^{14a} ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, w celu uporządkowania przepisów ustaw.

UZASADNIENIE WNOSZĄCEGO PETYCJE:

Autor petycji w ustawie o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest wnosi o zastąpienie słów „rejonowy urząd pracy” słowami „powiatowy urząd pracy” oraz zastąpienie wyrazów „instytucje powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego” wyrazami „Narodowy Fundusz Zdrowia”. Ustawa odwołuje się do nieistniejących organów, zaś wnioski mają charakter porządkujący.

W Kodeksie postępowania cywilnego autor postuluje rozszerzenie katalogu osób, do których stosuje się przepisy działu IV, rozdziału 1 „Wyroki” o referendarza sądowego i asystenta sędziego. Dodatkowo wnosi o wskazanie, że sąd odwoławczy może uchylić orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności poprzez wskazanie następującej treści przepisu art. 477^{14a}: „Sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzją organu rentowego albo orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu albo zespołowi.”.

Według autora petycji propozycje zmian usuwają lukę prawną w zakresie regulacji zarządzeń referendarza i asystenta sędziego. Ponadto uważa, że w art. 477^{14a} występuje niekonsekwencja. Wskazuje, że nie ma powodów, dla których sąd odwoławczy nie powinien móc uchylić orzeczenia pierwszej instancji i orzeczenia WZON. WZON i organ rentowy powinny być traktowane równorzędnie.

STAN PRAWNY:

Ustawa z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. z 2020 r. poz. 1680) w art. 6a ust. 1 stanowi, że na wniosek pracodawcy, wymienionego w załączniku nr 2 do ustawy, rejonowy urząd pracy może zrefundować z Funduszu Pracy koszty szkolenia pracowników przez okres do 6 miesięcy, obejmujące także wynagrodzenie należne szkolonym pracownikom w okresie odbywania szkolenia oraz opłacone od tych wynagrodzeń składki na ubezpieczenie społeczne, jeżeli po zakończeniu

szkolenia pracownicy zostaną zatrudnieni przez tego pracodawcę, zgodnie z kierunkiem odbytego szkolenia, przez okres co najmniej 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

Art. 6b ust. 5 oraz ust. 6 wskazują, że na wniosek pracodawcy, złożony nie później niż do dnia 28 grudnia 1998 r., zawierający wykaz osób uprawnionych do odprawy oraz przysługujące tym osobom kwoty, kierownik rejonowego urzędu pracy przekazuje do dnia 31 grudnia 1998 r., na konto pracodawcy, środki Funduszu Pracy przeznaczone na wypłatę odpraw. Środki Funduszu Pracy, o których mowa w ust. 5, niewykorzystane zgodnie z przeznaczeniem, podlegają zwrotowi na konto rejonowego urzędu pracy, nie później niż w ciągu 30 dni od dnia ich otrzymania przez zakład pracy.

Art. 7a ust. 4 określa, że minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz leków, o których mowa w ust. 1 pkt 2, sposób realizacji recept oraz tryb rozliczania przez instytucje powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego z budżetem państwa kosztów tych leków, uwzględniając strukturę chorób i stosowane w leczeniu tych chorób leki. Ustęp 5 przepisu doprecyzowuje, że minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb kierowania na leczenie uzdrowiskowe, o którym mowa w ust. 1 pkt 3,
 - 2) tryb rozliczania przez instytucje powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego z budżetem państwa kosztów z tytułu odpłatności, o której mowa w ust. 1 pkt 3
- uwzględniając podmioty kompetentne pod względem merytorycznym i formalnoprawnym do wystawiania skierowań i kwalifikowania na leczenie uzdrowiskowe.

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm.) w art. 362 wskazuje, że do postanowień referendarza sądowego stosuje się odpowiednio przepisy o postanowieniach sądu. Natomiast art. 477^{14a} określa, że sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzją organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

INFORMACJE DODATKOWE:

Odnosząc się do proponowanych przez autora petycji zmian w ustawie z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, należy wskazać, że art. 195 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz. U. Nr 45 poz. 391 ze zm.) wskazuje wprost, że ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o „kasie chorych” lub „instytucji powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego” - rozumie się przez to Fundusz.

Jeżeli chodzi o zastąpienie wyrazu „rejonowy” wyrazem „powiatowy” w odniesieniu do

urzędu pracy to należy wskazać, że art. 76 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2001 r. Nr 6, poz. 56 ze zm.) wskazuje, że ilekroć w dotychczasowych przepisach jest mowa o rejonowym urzędzie pracy - należy przez to rozumieć powiatowy urząd pracy. Ustawa o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu została zastąpiona przez ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, która wskazuje w art. 145 „Ilekroć w przepisach prawa jest mowa o ustawie o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu przez odwołanie się do odrębnych przepisów lub wprost do ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, rozumie się przez to odwołanie do niniejszej ustawy (...)”.

W odniesieniu do zmian w Kodeksie postępowania cywilnego, należy wskazać, że art. 362¹ stanowi wprost, że do postanowień referendarza sądowego stosuje się odpowiednio przepisy o postanowieniach sądu. Bartłomiej Glapiński w artykule¹ wskazuje, że przewodniczący, którym może być sędzia bądź asesor, wydając zarządzenia (np. o zwrocie pozwu), działa w sądzie, choć nie występuje jako sąd - ustawa odróżnia bowiem orzeczenia sądu od zarządzeń przewodniczącego (art. 362 k.p.c.). Podobnie referendarz - wydaje orzeczenia lub zarządzenia w sądzie (jako jednostce organizacyjnej), jednak nie jako sąd (organ procesowy).

Tadeusz Ereciński w komentarzu² do art. 362 Kodeksu postępowania cywilnego stwierdza, że odpowiednie stosowanie przepisów o postanowieniach odnosi się tylko do tych zarządzeń, które charakterem, treścią i skutkami są zbliżone do postanowień (np. wymienione w art. 130 § 2, art. 144 § 1, art. 166, art. 208 § 2). Niektórzy uważają, że odnosi się to zarówno do zarządzeń o charakterze administracyjnym, jak i procesowych wydawanych przez przewodniczącego wydziału i przewodniczącego składu orzekającego.

Podkreślić również należy, że art. 47¹ § 1 (Dział II Skład sądu) stanowi wprost, że w zakresie czynności przewodniczącego zarządzenia może również wydawać asystent sędziego, z wyjątkiem zarządzenia o zwrocie pisma procesowego, w tym pozwu. W każdym przypadku przewodniczący może uchylić lub zmienić zarządzenie asystenta.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 kwietnia 2017 r. (sygn. akt III UZ 3/17) w zakresie dopuszczalności uchylenia orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności przez sąd apelacyjny wskazał, że sąd drugiej instancji nie może uchylić wyroku sądu pierwszej instancji oraz orzeczenia o stopniu niepełnosprawności i przekazać

¹ Artykuł „Sąd to sąd, referendarz to referendarz. Teza nr 2”, opubl. Rzeczposp. PCD.2008.6.25.

² „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze”, Ereciński T. (red.), Grzegorzczak P., Gudowski J., Jędrzejewska M., Weitz K., wyd. WK, 2016.

sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio do wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności. Sąd Najwyższy podkreślił, że przepis art. 477^{14a} k.p.c. nie ma bytu samodzielny i jego zastosowanie wymaga w pierwszej kolejności spełnienia warunków z art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c., czyli zaistnienia przesłanek uzasadniających uwzględnienie apelacji przez uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji. Z tego względu kontroli wynikającej z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. podlega to, czy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie rozpoznano istoty sprawy albo czy wydanie wyroku kończącego spór wymagałoby przeprowadzenia przez sąd odwoławczy postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.), względnie czy nie doszło w tym postępowaniu do nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.).

OPRACOWAŁA

Gabriela Kopania

WICEDYREKTOR

Danuta Antoszkiewicz